

ΟΙ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ 7ΟΥ

(Ένας βασιλεύς κομψός, ευγενικός, γλεντζές, κατακτητής καρδιών, ευχάριστος και συμπαθέστατος).

ΗΝ ημέρα που η βασίλισσα της Αγγλίας Βικτωρία γέννησε το πρώτο της παιδί — την αργότερα μητέρα του Κάιζερ, πριγκίπισσα Βικτωρία — ο σύζυγός της, ο οποίος επιθυμούσε ν' αποκτήσει διάδοχο του θρόνου του, μπαίνοντας μετά τον τοκετό στον κοιτώνα της, είχε ύψος δύσθυμο. Τότε η Βικτωρία, η επιδοτωμένη βασίλισσα του κόσμου, όπως την έλεγαν, γύρισε προς τον σύζυγό της και του είπε :

— Μην ανησυχείς. Το δεύτερο παιδί μας θα είναι άρσενικό.

Πράγματι, μέσα σ' ένα χρόνο γέννησε και δεύτερο παιδί, άρσενικό αυτή τη φορά, τον διάδοχο του θρόνου Έδουάρδο ή Μπέρτι, όπως τον έλεγαν χαϊδευτικά τα μέλη της βασιλικής οικογένειας και οι αυλικοί.

Αμέσως μετά τον τοκετό, ο τότε πρωθυπουργός δούξ Ουέλλινγκτον, άφησε στον αντιπάλαιο της βασιλείας και με αγωνία σχεδόν ρώτησε τη μαμή :

— Άρσενικό ή θηλυκό ;

— Ο θρόνος άπόχτησε διάδοχο, έξοχώτατε, άποκρίθηκε χαρούμενα η μαμή.

Και σέ λίγο έκατό κανόνες άνήγγειλαν στον Άγγλικό λαό το χαρμόσυνο γεγονός.

Όταν ο μικρός πριγκιπ έγινε τεσσάρων εβδομάδων, τον έβάφτισαν στο παρεκκλήσιο του πύργου του Ουίνδσορ, μέσα στην δόξα και στην λαμπρότητα, η όποια είχε μεταφερθεί εκεί απ' τον πύργο του Λονδίνου και η όποια περιείχε νερό, φερόμενο απ' τον Ιορδάνη της Παλαιάς.

Επί τη ευκαιρία της βαπτίσεώς του, ο Έδουάρδος όνομάσθη πριγκιπής της Ουαλλίας, δούξ της Κορνουαλλίας, δούξ του Ροθσάμ, κόμης του Τσέστερ, κτλ, κτλ.

Τού έδόθησαν δηλαδή όλοι οι τίτλοι, οι όποιοι άπονέμονται σέ κάθε Άγγλο διάδοχο και τους όποιους ο Έδουάρδος έφερε κατόπι επί έξηντα δόξοληρα χρόνια, ώσπου νά διαδεχθί τη μητέρα του στο θρόνο.

Ο μικρός Μπέρτι μεγάλωσε πολύ γρήγορα. Είχε τροφή μιá ύψιστάτη παραμίνα, η όποια έπαιρνε έκατό λίρες στερλίνας τó μήνα, δηλαδή 60.000 σημερινές δραχμές.

Σέ ηλικία έφτα έτών, ο μικρός διάδοχος μιλούσε κ' έγραφε τá άγγλικά στην έντέλεια και τá γερμανικά σαν βέρος Γερμανός. Στην εκμάθησι των γερμανικών τον βοήθησε πολύ κ' ο πατέρας του πριγκιπ Άλβέρτος, ο όποιος ήταν Γερμανός την καταγωγή κ' ο όποιος δέν μιλούσε ποτέ άγγλικά. Αυτό μάλιστα έγινε ατία νά μιλάη κατόπι ο Έδουάρδος τá άγγλικά με προσφορά γερμανική, πράγμα που δυσραστούσε τους Άγγλους, ιδίως όταν διάβαζε τους βασιλικούς λόγους στις Βουλές.

Τó 1855, ο Έδουάρδος πήγε, μαζί με τους γονείς του, στο Παρίσι, όπου τότε έφιλοξένησαν ο Ναπολέων 3ος και η σύζυγός του αυτοκράτειρα Εύγενία.

Στη Γαλλική πρωτεύουσα, ο νεαρός διάδοχος έγινε δημοφιλέστατος. Έπειδή μάλιστα φορούσε ένα κοστούμι σκατσέζικο, όλες η καλές Παριζιάνικες οικογένειες έντυσαν πλέον τá παιδιά τους με παρόμοια κοστούμια. Τó επόμενο μάλιστα έτος άρχισαν νά φορούν κ' η γυναίκες στα καπέλλα τους φτερά, όμοια μ' εκείνα που φορούσε στο σκατσέζικο καπέλλο του ο νεαρός πριγκιπής της Ουαλλίας.

Τόσο πολύ άρεσε τó Παρίσι στον μικρό Άγγλο διάδοχο, ώστε όταν ήρθε η εποχή του γυρισμού του στην Άγγλία, παρακάλεσε την αυτοκράτειρα Εύγενία νά μεσολαβήση στη μητέρα του νά τον άφήση κάμποσον καιρό άκόμα κοντά της. Μά η άμειλικτη Βικτωρία δέν τού έκανε αυτή τη χάρι και τον έπηρε μαζί της στο Λονδίνο.

Αργότερα όμως ο Έδουάρδος άποζημιώθηκε σχετικώς με τó παραπάνω. Η επισκέψεις που έκανε στο Παρίσι, άλλες έπίσημες κ' άλλες άνεπίσημες, ήταν άμέτρητες. Περισσότερο καιρό ζούσε στη Γαλλία, παρά στην Άγγλία.

Σχεδόν πάντοτε στα ταξείδια του και στις διασκεδάσεις του είχε άχώριστους συντρόφους τον άλημονήτο βασιλέα μας Γεώργιο και τον τότε βασιλέα του Βελγίου Λεοπόλδο, τον όποιο άνόμαζε κό φίλος μου... Κ λ ε ο π ό λ ο ε ρ, έπειδή την εποχή εκείνη ο Βέλγος βασιλεύς είχε φιλενάδα την περίφημη ήθοισα Κλεό ντε Μερόντ.

Απ' τά νεανικά του χρόνια ο Έδουάρδος ήταν ο 'Αρμάρτο ντ' Έλεγκαν, ο βασιλεύς της μόδας δηλαδή, όλης της Εύρώπης. Ήταν κομψότατος, όχι μόνο στο ντύσιμό του, αλλά και στους τρόπους του, στο βάδισμά του, στην κουνέβτα του. Μία τέχνη καλλιέργησε περισσότερο από κάθε άλλη στη ζωή του : Την τέχνη τού ν' άρέσει και νά είναι ευχάριστος. Ήταν ευγενικός μ' όλο τον κόσμο και πρό πάντων με τίς γυναίκες.

Τού άρεσε νά περνάη γιά Δόν Ζουάν. Και ήταν πραγματικώς τέτοιος. Η έρωτικές του περιπέτειες άπασχολούσαν συχνότατα τó πνευρωπαϊκό κοσμικό κοινοπολιτικό και τίς στήλες των έφημεριδών και των περιοδικών.

Στό ζήτημα της έκλογής στον έρωτα ήταν κοσμοπολίτης. Δέν περιφρονούσε καμιά ένθνικότητα, μολοντί είχε κάποια προτίμηση γιά τίς Άμερικανίδες και τίς Γαλλίδες.

Πολλές έρωτικές του περιπέτειες λίγο έλειψε νά έχουν δραματικό ή τραγικό τέλος. Μά ο Έδουάρδος, με άξιοθαύμαστη έτοιμότητα και έφευρετικότητα, καθόρθωνε νά βγαίνει πάντα λάδι.

Ένα βράδυ δεινούσε μαζί με μιá όμορφη κυρία στο σεσαρέ κάποιον άριστοκρατικού Παρισινού ρεστοράν. Ξαφνικά, τον είδοποίησαν, ότι ο σύζυγός της κυρίας είχε στήσει καρτέρι έξω απ' την πόρτα τού ρεστοράν και περίμενε νά εκδικηθί γιά την προσβολή που τού γινόταν.

Ο Έδουάρδος όμως δέν τάχασε καθόλου. Πρότεινε στην φίλη του νά βγη έξω μετμημεσμένη κ' εκείνη τó δέχτηκε. Τότε ο πριγκιπής της Ουαλλίας ζήτησε έναν άσπρο σακούρο και μιá μπλουζά από εκείνες που φορούν οι παραμάγειροι. Τά φόρεσε στην κυρία, μαζί μ' ένα άνδρικό παντελόνι κ' ένα ζευγάρι παπούτσια άνδρικά, της έβαλε κ' ένα ψεύτικο μουστάκι και την άφησε νά βγη απ' τó ρεστοράν, κρατώντας στα χέρια της δυό άδειανά ταψιά !

Ο σύζυγός της δέν κατάλαβε φυσικά τó τέχνασμα κ' έξακολούθησε νά περιμένει στη θέση του μ' την αύγη.

Εκείνο που δέν μπορούσε νά ύποψέρη ο Έδουάρδος, ήταν η θέα γυναικών άσχημων. Μία μέρα, κάνοντας έφ' άμάξης τον περιπάτο του στο δάσος της Βουλώνης μαζί με τρεις φίλους του, είδε νάρχεται απ' τó αντίθετο μέρος, έφ' άμάξης έπίσης, και συνοδεύων κυρίες, ο θεϊός του δούξ τού Σάξ—Κουπόργκ—Γκόττα, αντιβασιλεύς της Σαξονίας. Αμέσως τότε ο Έδουάρδος γύρισε τó κεφάλι του προς τó άλλο μέρος. Κ' όταν οι φίλοι του τον ρώτησαν γιati τó έκανε αυτό, απάντησε :

— Γιά νά μ'ην άντικρύσω τις κυρίες που συνόδευε ο θεϊός Έρνέστος. Ο άνθρωπος αυτός έχει τη μαγία νά κάνει παρά με άσχημες γυναίκες.

Έφταιε, ότι ο Έδουάρδος ήταν ο βασιλεύς της μόδας όλης της Εύρώπης. "Ο,τι φορούσε αυτός — κοστούμια, καπέλλα, γραβάτες, γάντια — άμέσως γινότανε της μόδας και όλοι οι κουνιψόμενοι τού Παρισιού πρώτα και των άλλων Εύρωπαρκών πόλεων κατόπι, έκοιενταν νά τον μιμηθούν.

Τó κλασικό ντύσιμό του, με τó όποιο έμφανιζόταν πάντοτε στα Παρισινά βουλεβότα, ήταν ένα κοστούμι της τελευταίας μόδας, γλέκο φανταζί, ψηλό καπέλλο και ένα πούρο στο στόμα της άφρας που είχε πάρει τ' όνομα του : «Πούρα τού πριγκιπός της Ουαλλίας».

Πολλές φορές ο Έδουάρδος λανσάρειε μόδες και χωρίς νά τó θέλη.

Κάποτε, ενώ έκανε τον περιπάτο του στη Νίκαια, έπεσε πάνω στο πανταλόνι του ένας μεγάλος λεκές. Δέν μπορούσε βέβαια νά γυρίξη έτσι με πανταλόνι λερωμένο. Μά ούτε ήθελε πάλι νά χάση την όρα του, πηγαίνοντας στο ξενοδοχείο του στις Κάννες γιά ν' αλλάξη πανταλόνι.

Έφευρετικώς καθώς ήταν, βρήκε τότε την έξη λύσι : Ανέβηκε σ' ένα Άγγλικό γιάτ που ήταν άραγμένο κοντά στην άποβάθρα, ζήτησε νά τού παρουσιάσουν τον κομψότερο ναύτη τού καραβιού και τού είπε :

— Παιδί μου, φέρε μου τó καλύτερο πανταλόνι

Ο Βασιλεύς Έδουάρδος.

Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΔΙΟΝΗ

(Του ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ, ΣΤ' μ. Χ. αίων)

Και μούτε και μ' ώρσιότερη πώς θάρη απόψε εκείνη κ' άρχει και μήτε φαίνεται κ' ό τρίτος λόγος οδύνη.
"Αχ! νάταν έτσι νάθουνη κ' ή φλόγα που με λιώνει νάθω τον ήπνο πούχασα να μου διαβούν οι πόνοι!

Η ΠΕΡΗΦΑΝΗ

(Του ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ, Α' π. Χ. αίων)

Μην τρέχεις έτσι, πρόσμενε νάθω κ' εγώ σιμά σου.
Που θά μπορούσα να σε 'δώ; πώς λένε τ' όνομά σου;
Είσ' άφωνη και δέ μιλεις; που κατοικεις; σωπαίνεις;

ΩΔΗ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Της ΣΑΠΦΟΥΣ)

'Αθάνατη χρυσόθρονη 'Αφροδίτη,
του Δία πανούργα κόρη, άκονσέ (με.

Με λύτες μην παιδεύεις την ψυ (χή σου,
άλλ' έλα τώρα έδω και πρόφτα (σε με.

Καθώς και άλλοτ' έφτασες, γροί (κώνας
τη δόλια τη φωνή μου, εσύ τρε (χάτη
άπάνω στο χρυσόφτερο τ' άμμα (λάτι..

Και μ' όλα τα γοργόφτερα που (λιά σου
άπό τα ουράνια βγήκες στον (άέρα

και σ' έφεραν σ' αυτήν έδω τη σφαίρα
μαζύ με την άθάνατη όμορφιά σου.

Με ρώτησες μ' ώραίο χαμογέλιο:
—Σαυρό μου, τώρα έδω γιατί στενάζεις;
Τί έπαθες; Τί έχεις; Μίλησέ μου...
Τί θέλεις από μένα και φωνάζεις;
Τί; 'Η καρδιά σου κλείνει πάλι φλόγες;
Και προσπαθεί κανέναν για να μιλέξη;
Κι' αν έφυγεν αυτός από κοντά σου,
πάλι σε σένα μόνος του θά τρέξη...

Μετάφρ. Κ. ΛΙΑΠΗ

σου γρήγορα.

'Ο ναύτης υπάκουσε. 'Αλλά επειδή δεν είχε σίδερο να σιδερώνη
τό πανταλόνι του, τό έβαζε κάτω από τό στρώμα του τή νύχτα για
να τόχη πάντοτε άτσάλωτο. Με αυτό τον τρόπο όμως τό παντα-
λόνι είχε σχηματίσει τσάκισι μπρός και πίσω, από πάνω ως κάτω,

— Δέν είν' άσχημες ή τσάκισες αυτές, είπε ό 'Εδουάρδος, όταν
είδε τό πανταλόνι.

Κατόπιν τό φόρεσε και συνέχισε τον περίπατό του. Τήν επομένη,
όλοι οι άριστοκράτες που παραθερίζανε στη Νίκαια, στο Μόντε Κά-
λο και στις Κάννες, εμφανίστηκαν με τσάκισι στο

Μια άλλη φορά που ήθελε να προσφάση κάποιο
σπουδαίο ραντεβού, ό 'Εδουάρδος ντύθηκε τόσο βια-
στικά, ώστε έσχασε να κοιμητόση τό τελευταίο πρός
τά κάτω κομμάτι του γιλέκου του. "Όλοι οι κοιμηθέν-
τοι της Εδράτης άφριναν έκτοτε ξεκοιμητόση τό τελευ-
ταίο κομμάτι του γιλέκου τους, μόδα που συνεχίζεται
μέχρι σήμερα από μερικους πολυ... μοντέρνους κυ-
ρίους.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Οί πρόγονοι του 'Αλεξ. Δουμά. 'Ο γραφικός χαρακτήρ και
ή φιλολεγειική επιτυχία του 'Εντγκαρ Πόε. Τά όρνιθοσκαλί-
σματα του Βυρώνες. Πώς δικαιολογούσε ό Μ. Ναπολέων
τήν κακογραφία του. 'Η ταχυγραφία του Πάολ ντε Κόκ. κτλ.

Για τις ιδιοτροπίες των μεγάλων συγγραφέων έχομε γράψει
ως τώρα άπειρα πράγματα.

Νά, ωστόσο, σήμερα μερικές ακόμα άγνωστες λεπτομέρειες σχε-
τικώς:

'Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατέρας, ό χαλκέντερος συγγραφέυς
των «Τριών Σωματοφυλάκων», διακρινόταν για τήν ετοιμότητά του
και για τό δηρτικό του πνεύμα. Κάποια φορά, ένας αυθάδης τόν ά-
πεκάλεσε ύβριστικά «νέγρος».

—'Έχετε δίκιο! του άπάντησε με ψυχραιμία ό Δουμάς. 'Ο πα-
τέρας μου ήταν μιγάς, ό παππούς μου ήταν μαφρός, ό προπάππος
μου ήταν... τίθρος! 'Η γενεαλογία μου δηλαδή άρχίζει από εκεί
που τελειώνει ή... δική σας!

'Ο 'Εντγκαρ Πόε ήταν άριστος καλλιγράφος. Σ' αυτό άλλωστε
όφειλετε και ή πρώτη του επιτυχία. "Όταν παρουσίασε δηλαδή σε
κάποιον εκδότη ένα του χειρόγραφο, έκείνος τό πήρε, τοθούριξε μά
ματικά, τό βρήκε καθαρογραμμένο κ' άρχισε να τό διαβάξη. Τού
άρεσε φυσικά υπερβολικά, εδέχθηκε να τό εκδόση κ' έτσι ό Πόε
κατέκτησε τή δόξα.

Καλλιγράφοι ήσαν επίσης ό Μιραμπώ, ό 'Αραγώ, ό Σκριμπ, ό
Ρενάν, ό Δελόντ ντε λ' 'Ιλ κ' ό Μπαπασάν.

'Αντιθέτως, ό λόρδος Βύρων έγραφε... όρνιθοσκαλίσματα! Συ-
νήθιζε μάλιστα να λήη πολλές φορές:

—Οί τυπογράφοι κάνουν θαύματα! Κατορθώνουν να διαβάσουν
τά χειρόγρατά μου, τά όποια δεν βγάζω... ούτε ό ίδιος!

'Ο Μ. Ναπολέων έλεγε, για
να δικαιολογήση τήν κακογραφία
του:

—Στις φλέβες μου τρέχει
αίμα μεσημβρινό, γοήγορο σαν
τό Ροδανό ποταμό. Συγχωρήστε
με λοιπόν, αν δεν μπορείτε να
βγάλετε τά όρνιθοσκαλίσματά
μου!

Τά πρώτα χειρόγραφα που έ-
στειλε ό Μπαλζάκ στον τυπογρά-
φο, δεν περιείχαν παρά τον σκε-
λετό του έργου του. "Όταν όμως
κατόπιν έπαιρνε τά τυπογραφικά
δοκίμια, έκανε επάνω σ' αυτά
τις σχετικές συμπληρώσεις, τις
όποιες συνέχισε μέχρις ότου έ-
μενε απολύτως ικανοποιημένος.

'Ετσι, όταν έγραφε τον «Καίσαρα Μαρτώ» άνάγκασε τον δυστυ-
χημένο τυπογράφο να ξαναστοιχειοθετήση τό κείμενο έξ άρχής 17
φορές!

'Ο Πάολ ντε Κόκ ήταν ταχύτατος στο γράφημο. Σε μια ώρα τε-
λείωνε 12 σελίδες και τά χειρόγρατά του δεν είχαν ποτέ τήν πα-
ραμικρή διόρθωσι!

'Ο Αδαματίνος είχε τή μαγία να γράφη πάντα με τό μολύβι. 'Ο
'Ιούλιος Βέρον είχε μια άλλη δική του μέθοδο: 'Αφού δηλαδή έγρα-
φε τό μυθιστορηματά του με μολύβι, τά ξαναπαρουνούσε έκπαιτα με
μελάνι, διορθώνοντάς τα.

'Όταν ό Βύρων ήθελε να γράφη κανένα ποίημα, έπρεπε άπαρα-
ιτήτως να έχη τις τσέπες του γεμάτες με... μανιτάρια! 'Η μυροδιά
τους τον ενέπνεε!

'Ο Σαρλ Μπωντελαίρ, για να μπορούση να γράφη, έπρεπε να εί-
νε τριγυρισμένος από άρώματα!

'Ο Βάκων, ό Μίλτον και ό 'Αλφιέρι ήθελαν ν' άκούνη μουσική
για να έμπνεώνται. 'Ο Ντάρβιν, προτού καθήσει να γράφη... γρα-
τζουνούσε λίγο τό βιολί του! 'Αντιθέτως, ό Ρουσσώ, ό Νεύτων και
ό Γκαίτε ήθελαν ήσυχία και μοναξιά. 'Ο Κορνήλιος και ό Μαλεμ-
πράνς γράφανε... στο σκοτάδι, 'Ο Σκότς συγγραφέυς Θόμψων, ό
Ρουσσίν, ό Ρουσσώ κ' ό Μάρκ Τουαίν έγραφαν τά έργα τους Ξα-
πλωμένοι στο κρεβάτι.

'Ο μουσουργός 'Ομηόρ συνέθετε τήν ώρα που πήγαινε έπασία,
ό δε μαθητής του Ντονιζέττι, ενώ έκανε τον περίπατό του πεζός.

'Ο Κάντ είχε μια πολύ παράξενη ιδιοτροπία: Δέν
μπορούσε να έγρασθή, αν δεν κούταζε μια λείκα,
που βρισκόταν άπέναντι άπ' τό παράθυρό του. Κι' έ-
ταν κάποτε έκωφαν τό δέντρο αυτό, ό φιλόσοφος έ-
χασε κυριολεκτικώς τά νερά του!

'Ο άββάς Κάστι συνέθετε τους στίχους του, παί-
ζοντας χαρτιά με τον... εαυτό του και ξεπλωμένος
στο κρεβάτι του. Τέλος, ό Χοιμίπολτ έγραφε πάντα,
άκουμπώντας τό χαρτί επάνω στο γόνατό του!

